

Kerstverhaal: Met de glimlach...

Ze waren uit Syrië in België aangekomen.
Zij was hoogzwanger
en hij, hij wist niet hoe dat mogelijk was.
Ze hadden alle natuurelementen getrotseerd.
Het vuur van de bommen waarvoor ze op de vlucht waren.
Het water van de dreigende zee waar ze overheen moesten.
De lucht waarvan er veel te weinig was in de kleine bestelwagen
die hen over de grens zou brengen.
En de aarde, de modder soms, waar ze over en doorheen
moesten.

En dan kwamen ze in België aan.
Het land dat hen voor veel geld beloofd was.
Het land waarin ze hoopten meegeteld te worden.
Het viel niet mee, daar aan de dienst vreemdelingenzaken.
Er waren lange rijen en veel vermoeide mensen.
Vermoeide, angstige en onzekere gezichten
van de mensen in de rij.
Vermoeide en machteloze gezichten
van hen die hen moesten opvangen.
De rij was lang, te lang.
Het zou niet lukken die dag.
En of ze morgen opnieuw wilden proberen.

Ze werden opgevangen in het park.
Een medewerkster ontving hen met een brede glimlach
en omdat zij hoogzwanger was
regelde zij een tent voor hen.
Het was er warm en knus
en Maria glimlachte,
want ze was bang geweest
dat ze op straat zouden moeten blijven.

En in die nacht werd hun kind geboren.
Het was een jongen.
Jozef glimlachte.
"Oh my God, oh my God",
was het enige wat hij over zijn lippen kreeg.

Heel vlug ging het nieuws van mond tot mond:
er is een kind geboren in een tent in het park.
En ieder die het hoorde, glimlachte.
Er werd in vele talen gezongen van gloria en tralala.
En het kind...?
Je zou zowaar gedacht hebben dat het... Ja, het glimlachte!